En escaiença o avinentesa de traspàs.

(*En escaiença o avinentesa de traspàs,*
Truqueu, i sereu — no pas atesos — ignorats.)

Carles Reig i Morell (2025)

(*Monòleg de la vídua negra.*)

Rancúnia mal amagada en el següent monòleg de l'aranya al centre de sa orbital teranyina, sos cercles concèntrics, son sistema solar on ella és el sol Sol, i tota la resta no són sinó objectes impropis i arbitraris perduts (i de camins, sovint, enxarxats) per l'únic firmament seu de la teranyina meravellosament estesa.

Cap dels objectes si fa no fa conscients no fora bo que confonguessin el seu firmament amb el pretensiós tel o tapís del pal·li dels escatilosos bisbes, ni amb el vel humil del conopeu, qui els protegeix de bestioles i de follets malignes qui colquen, nocturns, coneguts calostres de celistres, i segurament d'altres expletives vies galàctiques.

Mentrestant, na Fifí Infernal, asseguda damunt una còmoda cadira de braços darrere, en la penombra, com si fos la seua psicoanalista, se l'escoltava falsament fascinada.

Verge innòcua, bòrnia, l'ull del davant encara oclòs, com si acabés de néixer; el cavernós del darrere, en canvi, rai, sempre obert per a la molt discriminant clientela, na Fifí Infernal fa veure que infereix pler de medul·les d'intrigant entrellat del que oeix que l'aranya li conta.

No cal dir que l'aranya era i jo, i el meu monòleg era si fa no fa aquest. No era pas la primera vegada que, amb petites variants, amb episòdiques esmenes sense gaire importància, l'hi contava.

—Hi havia estira-i-arronses amb la noieta del biquini groc rovell. L'esquerdeta del cony era ben marcada i se li veia

perfectament a través de la tela prima del mullat biquini groc rovell. Sempre m'han atrets els vestits de bany grocs rovell de femella. Si l'esquerda és peluda, els pèls del cony els pots comptar i tot. Totes les dones haurien de portar sempre vestits de bany grocs rovell.

Poètic, una fascinació pels vestits de bany grocs rovell, i no cal dir per l'ens qui el porta en ell mateix, i una altra fascinació afegida per la perfecció de la prostitució, o per l'afecció a la fascinació de l'espieta escalfat..., i per la freqüentació de les ànimes tant gregàries com egrègies..., i per la fructificació de les percepcions, de les penetracions...

S'esvaeix enllà, horitzó inabastable, tot passant, la casolana beutat rere la seua flaire tan suau, fragant i de finor genuïna, que m'ompl de gratitud... Poètic, doncs, i prou filosòfic.

Fascinat així mateix (qui en dubtava?) per la pròpia nació. La nació es demostra amb fets durs i contundents — no pas amb flasques floretes. Tota floreta es marceix i tot seguit a merda put, i a carronya. Les flors no m'han convençudes pas mai, per a re, ni les dels fortuïts gallarets del bosc, que hom en general jaqueix en pau, per massa poc interessants. Bona vida per a ells, qui pogués.

Desprès de la intrusió, la coerció, i la usocapió. Còmplices som, si doncs no ho fem tot per tal de treure'ns-els, infectes i verinosos, de casa. I d'estòrcer'ns del jou inepte que l'invasor no ens encoloma, amb ses depredacions i son engranatge que ho tritura tot. Ens el tolem tantost, ens el traiem aviat de sobre, iconoclastes, a cop del sísmic escarpre de la lògica que ens vol abruptament emancipats del malson que ens ofega, o malament rai; ja hem begut el darrer oli de la desaparició.

—Admès que les garrofes es guanyen peti qui peti, i atès que els pretesos salvatges exhibeixen lamentacions i espargeixen retrets pertot arreu, comptant-se com a agredits per les eines i mecanismes diabòlics dels covards i malèfics invasors, als quals acusen amb raó d'encendre no sols llurs immaculats tòtems, ans àdhuc les crosses dels més desvalguts dels oprimits entre els miserablement i barement envaïts salvatges de bona voluntat, durant el temps infinit que esbrinarà, i qui sap si podrà recompondre tots els vincles descordats de la història, fora idiota per a qualsevol poble envaït de moment pels repel·lents malparits de llençar la tovallola, i no haver abans amb totes les forces i mònites acceptat el desafiament de no perdre mai d'ull la llibertat sempre a tret i a l'abast de les voluntats més fèrries.

Amb això vull dir, vós, Infernal, que cert que per un cantó palès cal guanyar-se el pa, però que això no impedeix, pel cantó amagat, que la guerra d'alliberament no continuï sempre vigent, sempre intacta, fins a l'assoliment de la nació restablerta, i aleshores ja més puixant i potent que no mai, renascuda a la realitat i al possible.

I heu vist, per allà on els depredadors traspassen, com jaquien la natura...? Paisatge bàrbar, esguerrat, desgavellat, destarotat, pels bolterenys írrits llogaters qui (en lloc de conrear-hi, en precisos reguitzells, salutífers vegetals), com qui esventa, foll, les peces d'escacs a l'aiguamort i al tarquim, colpeixen fins al cor la malaurada terra criminalment ocupada, no pas a tall d'escorniflaire i tastaolletes talp, ell rai, qui, en remoure-la superficialment, la pessigolleja i anima on anava fluixa d'empenta, ans a tall d'estrafolari monstre diabòlic qui molt malignament vol buidar-la de la sang negra que, latent,amb guants de vellut, la manté viva.

Damunt, amb allò t'afalaguen, si te'n planyies i et volen respondre en lloc d'assassinar-te a lloc, que, amb allò doncs, poden àdhuc atènyer, amb tu dins, l'espai inexistent, és a dir, la paella foradada del cel disbauxat. Mentides amuntegades...

Deu percebre, si doncs l'aràcnida cogitació no l'ha ensopida, l'analista, amb ses fines antenes, mos sanglots de pena i d'impotència; mos excessos d'honestedat...

Agullonat a cada cantó pels esperons del greuge i del fel, un vague pressentiment de vellard argentat que allò s'acaba definitivament... Marinant inescrutablement en la cilíndrica desil·lusió, et creies que el futur el tenies assegurat, i la intempestiva invasió de l'enemic embogit, t'ho fot tot a rodar. Un enemic secularment envejós, molt fastigosament cobejós de tot ço que et pertanyia abans la conflagració... Ara, és clar, tot sembla seu... I qui t'ho restituirà...?

Fa la Fifí: «Sento fortors d'esmegmes i formatges; tens apetits de carn, aranya?»

Me n'arriba el ressò però em faig l'orni. La seua qüestió m'ha ofès...? M'ha pres per dona...? Les dones, folls elements amb panys espatllats de capsetes suposadament hermètiques. No, si us plau. No podíeu anar més errats.

No comprèn que soc una aranya...? Que em cruspia els mascles només amb una ganyota ben natural de fàstic. És a dir, soc allò que no hi ha. Una barreja excel·lent d'espurnejant ésser qui es regenera tot sol, no fotéssim.

Sense recança ni enyor del viscut, ni por ni rebuig de l'espera de la mort, perquè també soc un carallot inconscient.

Un consell de lligamosques li aniria bé, si se'n xautés gaire del que, delictuós, li dic. «Deus ésser dona sense remei si penses de debò que re que sigui important a la vida s'hagi per marros de relacionar amb el sexe. Massa de zelosos peans envers el bruixot Freud els de la teua irada penya (o secta) de clergues fracassats en les idiotes religions habituals. Si no fossis tan bèstia, baixava del cel i te'm menjava. Tret que… No vull cap enfit de vella insultant. Car deus ésser dura, a part de llarguíssima de pair.»

—Telèmac, contesta'm, si et plau. T'ataquen tot d'una suïcides cobejances de carn del sexe oposat…? Crec potser que la rel de tots els teus defectes, entre els quals la teua eloqüent crueltat, brolla del teu massa robust tarannà. Si afluixessis no fores tan fastigós ni abominable, però és clar que llavors no fores tu mateix…

—Ni aitampoc les bordes autoritats qui em volen ajusticiar em trametrien una psicoanalista perquè certifiqués que justificadament ho haurien de fer, car soc doncs radicalment enemic de llurs tripijocs d'exterminació programada. Culpable de patir del complex de carnívora (no pas més carnívora que ells ni tu, és clar!), de carnívora aranya, convençuda (no pas per no re fou òlim deixebla opaca dels seus 'mestres', en Xopi i el Xe de les Nits), convençuda doncs que, a fi de comptes, res no vol dir re. Que tot cau tard o d'hora al vòrtex anorreador que rau al cul de l'últim abís.

—Quin turment, noi, la incommensurabilitat de ta solitud, tu sol ancorat com pinyol col·lapsat al cul del reialme del no re, amb el sol espectacle interior d'un vertigen indesxifrable que, enmig d'un rebombori eixordador, et vol també triturat en un comiat interminable, que no s'acaba mai. Recodonys si n'ets, de plànyer!

—Al contrari, pacífica contrada, gens cridanera, molt com ça, sense sorolls ni xerrics de màquines de cap espècie, on rac, serè rai, fins que, en platja abandonada, de constants marees no gens marejadores... plàcides..., no em desfaig dolçament, com si soc eixam d'àtoms qui se separen somrients...

—Mentider! Ni tu no t'ho creus!

—Fragmentació total i inescrutable la meua que ni el nigromàntic temps infinit de l'eternitat no desllorigarà, no escatirà pas com fer-s'ho, incapaç de figurar-se on anava, a quin indret, ben encasellat, cada àtom, ell mateix desfet en sub-partícules espargides i esbarriades, per a construir'm de bell nou, nou de trinca, un altre jo meravellós, una altra vídua cruel qui sigui la mateixa qui soc, amb els fets i memòries d'abans encara vigents...

—Exposat al ludibri dels mateixos invasors qui t'hauran assassinat... Quin gep d'haver de portar. El gep que dus influeix tremendament en el teu capteniment. Aranya geperuda (no pas que nosaltres no en fóssim menys, de geperuts; cascú el seu, és clar), d'un tarannà detestable...

—Tots els Altres, tant els d'Amunt com el d'Avall, amb gep; el gep qui com búixula els diu cap on fer cap, sòlita imatge, tots els psicòlegs en deuen estar d'acord... Oh però, espereu... Ara que hi penso... Interpreteu-me això, senyoreta Infernal...

—Fifí, Fifí...

—Fent una becaina, em somiava, m'hi veia perfectament, a l'ara mateix com qui diu, novament rar insecte entre

insectes (tots els humans, ben mirats, som insectes, amb les mateixes propietats, orígens, destins...), rar insecte amb quatre potes, de sobte trepitjat per sola de bota que m'esclafa. Era doncs mort part de terra i, estranyament, hi havia algú prop meu qui sanglotava, com si em plorés. Ho trobava tan aberrant! Car... Qui ploraria la meua mort...? Ningú mai no m'estimava. Ningú no havia volgut mai saber re de mi. I llavors, pitjor, tu, Fifí, senyora, mestressa, la persona (o l'insecte, tant se val) qui em plorava no en tenia, es veu, prou. Sobre, m'acaronava. M'acaronava a les galtes les llàgrimes que em rajaven, i em deia alhoreta paraules solaçants. I llavors endevinava qui era qui fos qui m'acaronés ni em solacés gens. El bon insecte era jo. L'insecte pres per la sinistra aranya. No hi havia pas ningú més enxampat a la teranyina. No em plorava ni m'acaronava sinó jo, força agraït amb mi mateix. I doncs, no... Cap misteri enlloc. Res a interpretar. Perdonaràs-me, noia, per la interpel·lació errònia!

—A part que quan, de petitet, em feien creure en els monstres del cel, cada camí que no podia pas més de por (per exemple, durant una tempesta forta en la indefensió de la massa acrobàtica alta mar, o durant una dolor espasmòdica i penetrant al ventre, o ja, tan aviadet, gabiejant neguitosament en una insuportable angoixa 'existencial'), només sabia fer-li pujar, cada camí, a crits histriònicament desesperats, al 'deú' de dalt, la mateixa pregària (em sembla que ja ho tinc dit massa sovint.)

«*Mateu-me, mateu-me! Però no em feu patir...!*»

Més grandet, havent descobert que viure era enganyifa, la depressió (l'esllavissament mental vers el no re definitiu) m'eximeix i tot d'oxigen; nosa immòbil en polsegós raconet, no despenc ni aire.

Fins que, més tard encara, mancat de déus i d’altres bretolades, orfe de pregària doncs, en situacions peludes, com ara atacat per mambes, o en funesta avinentesa on dius ‘damnatge! El metge merdós en diu metàstasi!’, tanmateix indiferent al sofre que puja de l’infern, car no hi creus, la vida és més sonsa.

Sense tantes d’entretingudes fantasies, la desesperació és llavors vera, autèntica, genuïna…

I això del malson de l’aranya qui hom trepitja fins a l’esmicolament total, què hi ha de més normal? Una mesquina mena d’insecte, bandejat del món dels insectes i tot, si ha de tindre mai cap malson, res d’estrany, i tant, que sigui de patir cap trepitjada absolutament letal.

—Em pruu rere les orelles, Telèmac Vídues — mal signe de fort nerviosisme. Confessa.

—Confessa què, Fifí Infernal? Ja re no té importància. Els ocells carronyaires ens voleien, anàrquics, part damunt, ensumen la nostra ensulsiada, i a foscs esbarts fan cap on som per tal d’assistir les circumstàncies mateixes a la inexorable disgregació subseqüent. Esparracats, ens sobreeixim de química necròtica, els nostres llards tumefactes se’ns tornen ràpidament exòtiques caseades pudents putrefaccions, la nostra suposada beatitud de l’ànima pura havent desistit alhora de tota pretensió.

Ànima, diu? Insignificant espectre qui, en desaparèixer del tot sense mai haver aparegut enlloc abans, infal·liblement et guareix de tota idiota vanitat de pensar, per a començar, que, d'ànima, mai en tingueres.

Ara us ho diré. Era guaitant de bon matí per la finestra, i veia una dona rossa, fofa, revinguda, qui passejava dos mastins negres. De sobte els mastins es llençaren damunt un infantó qui es veu que havia dormit al jardí de la casa, precisament vora, gairebé sota, la finestra de la cambra que jo rellogava, i per la qual de bon matí no guaitava fora, bo i fent una mica de gimnàstica.

Inquiet, mort de por, veient l'infant atacat per les bèsties ferotges, volia obrir la finestra de guillotina, però veia, impotent, que no tenia prou força. Entre les dues fulles de doble vidre blindat hi havia un sistema de tanca, una mena d'integrat cadenat, del qual em mancava la clau. No me n'havia adonat fins aleshores. No feia gaires setmanes que hi vivia.

—Si m'ho haguessis demanat, t'ho hauria dit, on raïa la claueta.

—Com t'ho podia demanar? No et coneixia de re. Com podia saber que existies? Les autoritats qui em detenien i em feien confessar-te tots mos crims, encara no m'havien tancat en aquesta gàbia.

—La clau d'on era la claueta romania tatuada entre en lletra petita entre dos sacsons del ventre prominent del propietari de la caseta.

—Vosaltres ho sabíeu, però no pas jo.

—Ningú no ho sabia. El propietari fou assassinat, i ho descobrí el metge qui li foté l'autòpsia. Entre dos plecs de greix, prop del melic, eixamplant-ne la pell, l'anatomista hi llegí, en lletra minúscula, el secret següent: «La claueta dels forrellats de totes les finestres dels pisos i cambres rellogats

de ca meua és embotida a la tercera banana sempre si fa no fa fresca, car no pas sempre me'n recordo de canviar-la, al fruiter amb fruites força realistes fetes d'acolorida ceràmica que hi ha al centre del taulell de marbre del bufet al menjandor.»

—Quina complicació inútil! Quina mentalitat... Quina clepsa més inquietant no fabricaria tanta d'implexitat ni d'embolicament per tant de poca cosa?

—El nen destrossat pels gossos era el meu net. Tu l'hauries pogut salvar només essent una mica menys covard que no ets. Dones massa importància a la teua vida, i no pas prou a la dels altres.

—Em sap greu. Vaig fer-hi el que soc capaç de fer. Més del que puc fer, no puc fer-ho. És evident. Si em voleu destruir perquè soc com soc, qui posarà el model, i qui seran els innombrables botxins...? I qui els destruirà en acabat els botxins. Proposeu un feixisme extrem. Pitjor que cap altre dels que hem viscuts i vivim. 'Tot és una merda', amb això tatuat al cervell hauríem de fer néixer les pobres generacions condemnades a viure. Si més no, no començaven amb mentides. Com els cal viure ara. Mentits de dalt a baix. Mentits d'inici fins al sot final.

—Son pare, mon gendre, el malparit, l'havia fotut fora de casa, i el nen només amb nou anyets. Salvatge!

—Mon pare foté el mateix amb mi. No pas, és clar, que això sigui cap consol per a ningú. Si més no, fora de casa, les de més de les vegades, sense els malaurats gossos rabiosos, o els depravats qui volten disfressats amb les disfresses més variades, com ara de bòfia, fora, dic, tot allò que t'estalvies: col·lisions tectòniques dins el crani, contusions cerebrals a

betzef, sangs malaltes que posen setge a les esquerdetes del cervell i les inunden, i encara gràcies si en surts viu, corrent esmeperdut porta fora, per a no tornar-hi mai més, pares ombrívols, eruptius, els nostres dobles impossibles de desencastar, i qui portem de gep tota la vida, un gep de cendres que pesen com ciment pres, àdhuc quan ells ja són corrupció de nínxol de cementiri...

Prou sé qui és ton gendre, Infernal, un dels més grans malparits de la secreta. És ell qui t'encomana aquest treballet que ara fas per a ell. Per a justificar la meua dissolució. Sortíem encara apolàustics de la taverna, i érem a un carreró de mala mort i em vaig trobar part de terra una gorra de la bòfia. I me la vaig apropiar, i me la ficava al cap i feia barrila i etzigori, amb cara de botxí tifeta i datpelcul, imitant les maneres molt repel·lents dels qui la porten, i de la cantonada eixiren de cop sobte els malparits i amb llurs fusells ens dispararen. Vaig arribar a cal metge 'clandestí' i 'subversiu' amb dues bales al ventre. Amb allò, marcat al ferro roent com si els pertanyo. Així és com em tenien fitxat. I ara només el meu crim d'ésser de la raça equivocada em condemna a haver comès tants de crims com no els convingui de penjar-me. Com ara aquest d'ésser casual testimoni de la mort horrorosa d'un de llurs fills, hereu segurament de llurs mous i maneres invasores de captindre's en el futur, car les generacions opressores es reprodueixen a través les centúries amb una regularitat 'horològica', ço és, cronològica; sempre són els mateixos; pares i fills, la mateixa pinta de cagalló emprenyat; maledicció de món, repetit eternitat avall.

—Telèmac, ets un pacifista per necessitat, perquè tries viure. No creus en la mort com fem nosaltres al nostre estil, com a companya molt estimada, que cal afalagar contínuament.

Mort qui en acabat ens acompanyarà a un paradís encara més collonut que l'imperi que no creàvem a la terra, conqueridors omnipotents. Per a tu la mort no és sinó una fi de l'horrible que t'obre la porta perquè entris al no re encara més horrible...

—De la insinuació i el vituperi nu, a la intimidació i a la violència més crues. Sou gent bruta i destructora; mengeu repel·lents badalls que supuren olis i greixos damunt cares catifes, que no us hagués costat gens d'arrambar una mica. Mentre els de la vostra tediosa infinita burocràcia netegen eternament amb ossos de sípies els tremps de llurs ploma, i en l'ínterim les cues se'ls allargassen i esdevenen necròtiques; els fiblons de la putrefacció els penetren arreu. Massa badar, n'hi ha que es recriminen, sempre hem fet tard... I aqueixos rai. Mes ai, si protestessis! Amb la infame santimònia del capellà hipòcrita, et renyaven; això si no cridaven la bòfia armada que els empara. Els invasors, per la vostra pròpia natura d'invasor, trieu morir, si pot ésser, és clar, no pas vosaltres — l'altre, l'envaït. En guerra covarda, on el traïdor invasor duu tots els atots, amb les armes i els nombres més abassegadorament superiors. No us les fotríeu pas amb ningú amb millors armes!

—Òspima, tu, quin vent no fot! S'ho endurà tot! No sents...?

(...)

Titubant (ençà i enllà de la ratlla).

I.

Fent omissió humiliant de perills i penes,
Arribes a un tanca que et barra el pas.

Li cantes un peà efeminat a ritme del rovell
D'un martell que mai altrament no ha estat ni serà utilitzat.

Esdevingut ambaixador dels déus, entres de franc
Al reialme de l'ànima.

A la barrera no en declares ple de mandra el bagatge,
El qual de tota manera, amb simbòlica desimboltura,
Abandones abans com pútid context
Per als adelitats lladres d'andròmines i noses pesades,
Càndia gentussa qui només es mereixen
Les estretors que ja pateixen.

Prenc un impalpable aperitiu
Abans els genolls no em flecteixin
Damunt les catifes amb brodats de jacints entre els teixits.

Oscil·len els rulls com circells i serps
Als caps de les duaneres.
«*Despulleu-vos, si us plau.*»

Ànima nua, sense orificis. «*No amago re.*»

L’àngel femella qui em rep rere l’electroxoc
Roman perplex. Es fon. M’enviava els sicaris.

Soc en cel fals.
Vituperi i brutalitat.
Per comptes d’omplir-me a pleret una ànima buida
On tot, absolutament tot, és oblit,
Em tanquen fermat de cames en cormes intrencables
En cambra tota fosca, sense timbre d’alarma ni ajut,
I sense pereta de llum a l’abast.

(...)

II.

Verges glauques amb conys variats i de totes magnituds
Amb quines pulcrituds ni curoses actituds
Goles de guls indigents tornats de criptes antiquíssimes
No s’hi adossen, sèduls, com si a llets
De figues veroses hi popessin.

Tremolins, esgarrifaós, solquen
Les pells de les qui ressusciten
I susurren amb mormols morbosos
Que «*Que bé que s’hi està.*»

Fins després de morts i tot
Hi trobem entreteniments innocents.

«Així m'agrada, nois! Amb optimisme!»

(...)

III.

Sepulcre d'isolat suburbi on rac.

Seqüeles en seqüències us en contaré:

A ultratges i invectives segueixen els conflictes.

Abruptes fineixen com abruptes començaren.

I ara era hora perquè els pedaços més mendaços
Ens els analitzessin.

Llurs tasts irrellevants d'estetes xarons i carrinclons
Re no il·luminen, tot ho enfosqueixen.

Mentides, mentides, creieu-vos-en si de cas pel cap alt
Un deu per cent.

Sospitoses identitats de no ningús umflats fins a bombolles
Extremadament precàries.

Tant se val. Que tot esclati. Focs d'artifici.

Magres de carns i d'esperits absents, amb negligència
Els bomben i bomben, amb insistència els umflen.

Com com més s'hi atansen, més lluny el fit no els rau.
Atans força defectuós.
Distàncies com més anem més duradores.

Sepulcre que exhales un pútrid aflat, cessa.
Cessa, per què creus que mai te'm creuré?

Excel·leixes en promoure els mitges merdes
A enormes (heroiques) merdes senceres.
Admirable.

Als prestatges de l'instint cada instant hi rauen
Tendres delícies, i també amb trets monstruosos,
Embarassos i destorbs de prèvies dèries i gresques ràncies.

No te'n desfaràs pas, espectral gargot,
Cacoètica carcassa, ni per molt que et quillin
I et disfressin de petris escalaborns d'estàtues.

A l'esment del crepuscle tots ens hi eixamenem.
Ara eixirem esgaripant horrorosament
Com si ens tornen a escorxar.

Agonies de mai acabar.

(...)

IV.

La idea havia estat que cada heroi morís
Abans d'escriure'n les heroïcitats del nou vinent.

Rosari d’autors. El prec es fa pregar. Només raja
Estort un cop el protagonista antic ha perit.

Romanç de l’un intervingut (esmenat) per l’altre.

Cada autor nou-arribat fa morir el ficte heroi
De l’autor qui parteix.
I així anar fent. Fins que potser l’autor qui suara
Se n’anava, no torna. Rosari.

I no en té prou de fer morir l’heroi precedent,
Ans, per enyor, o per a ves a saber quin sentiment,
També fa tornar el ‘*seu*’ heroi per l’altre autor mort.

(Mort necessàriament, car quin heroi és de debò heroi
Fins que no es mort?)

Que torni ni que sigui en forma d’esperit,
O de somni, o d’evocació si fa no fot poètica.

Creació de la creença en l’heroi — *tot comèdia*.

(...)

V.

Pròpiament pompós, el president, gronxat greixós
I gruixut en basses de sangs de guerres llunyes,
Gasiu com ell sol, campió dels a bassegadors,
Ses mans, esdevingudes xarxes espontànies,
Germinen prolífiques.

Se li omplen incessants de pistrincs, de relluents peces d’or.

Nosaltres, els no ningús, més subtils, deixem
Que el riu dels rics amb peces relluents rutlli avall.

I fent-nos els distrets, ens lleu sovint llavors,
Amb innòcua honestedat, de passejar per les ribes
I de recollir-ne, com còdols de colors,
O potser petxines.

(...)

VI.

L’odi que em duen és general.
No aniria pas mai enlloc,
Si no fos que teca em cal de tant en tant.

Tota ratlla m’és potencialment letal.
Silent diplomàtic clandestí, passa-hi invisible.

Si em remarcaven, malament rai!

La irrupció del gen autodestructiu
Al riu de sang de tot allò que es viu...

Aromàtic verí, hi bat amb la força inaturable
De tots els cadàvers
Abassegats per la matèria durant tants

D'incomptables mil·lennis.

—Els exterminis innombrables
No s'acabaran doncs mai?
—Sí, quan tot plegat així mateix acabat no s'hagi.

Amb tant, sigui on sigui hi soc com si no hi soc.
No fos cas. O aviat em trobo vair papalló
Part de terra, irremeiablement nafrat.

Car tothom pertot amb prou dignitat,
Honorabilitat, comcalerisme, rectitud,
Masclitud (orgull i virtut de mascle, *hà!*),
I tantes de falòrnies més com els plagui d'afegir-hi,
Obscena decència dels qui se't creuen
Sòrdids sants de cloquer, amb tu massa fastiguejats,
Em volen nyap delit, elidit, ben mastegotejat,
O ja amb esmolats roents pollegons
De forques diabòliques àdhuc a betzef apollegat.

Només el ver poeta, oníric ornitorrinc, comprèn
Que les vàlues no valen re.
Que allò que val és comprendre la buidor
Darrere cada mot (i doncs concepte)
Que per tant no voler semblar (i com més no sembli, pitjor),
No és sinó un muntet més o menys gros
De cendra que escanya.

(...)

VII.

Sureu extàtics, aquest camí no naufragareu.
L'insadollable oceà forneix la calma.
S'entreté, crec, bressat per ones mandroses,
Escandallant, curiós, rares fondàries.

Màgicament torna el bon temps.
No és hora de martiris;
És hora de lleures a lloure als llimbs
Dels enjòlits suaus i les costes de platges
Aplanades que lentament ens atrauen
Com colrades sirenes de pau.

Els ingredients per a l'arrest de tot moviment exaltat,
Perquè romangui el cresp de l'oceà
Quietament esmaltat,
Són tots a lloc i enduren.

Glaçat vellut verd, rabegeu-vos-hi,
Perdeu-vos en el somni, ignoréssiu
L'ocult recorregut, penseu que no us cal
Tornar a casa, que ja hi sou, oceà benigne,
Pertot on oneja és casa, habitatge idoni.

Complaguéssiu-vos-en, i per sempre
Peséssiu-hi figues.

Car prou podeu, vius i bressolats en l'etern infinit
D'un amistós oceà sense horitzons ni límits.

Oh, l'enveja! Qui pogués, malparits!

(...)

VIII.

Vailet viu i esmolat, alhora joiós i esborronat,
Transgredeixes l’espai, on s’empeltaven, en entrellat de circ,
Els perpetus encants de les fecals brutícies.

Et persuadeixes, sentimental, que el risc no és pas tan gros,
Que no seràs pas tan babau de caure
Tu també al repugnant parany,
Al qual tothom sembla envescar-s’hi, amb tanta de facilitat,
I gairebé d’ençà de néixer.

Com tothom, ets molt valent quan la mort és llunya,
I veurem com et cagues tu també quan la mort és prop.

La teua brutícia fecal penjada a la universal panòplia,
Com la dels qualssevol.

Passi-ho bé; ja has fet prou.

(...)

IX.

Ostatges dels records, passàrem la ratlla,

I alhora, sense recança, llençàrem al pou
De l’oblit tot allò desat als calaixos
I magatzems cerebrals.

Bon desembaràs de noses i deixalles.

(...)

X.

Succint crani on el paisatge és courat
I sembla fort dilapidat, com si les ruïnes
D’una altra vida absurda romanguessin glaçades,
En perenne estasi.

I llavors hi transita, dubtós, com qui tost transeix,
Un espectre d’allò que debades adés no fores.

Ets mefítica mofeta qui se sent exclosa.
Trontolles. Hi ha qui suara et fotia
Enjogassada esplanissada a tos ous de peix.

Ets consum de paràsits, la pell ratada et pruu.
Sempre fores venal i banal, tos mancaments venials,
I tanmateix ja ho veus...

Llur crueltat, canalla qui es diverteix fent-te morir,
I molt més justificats, creuen, quan tan ferotgement,
I abans l’hora i tot, no puts.

(...)

(*Això dels aeròlits, seriosament. No ens diuen re de bo*.)

A l'urbs, els animals ens gratàvem les puces i d'altres força interessants apegalosos insectes.

Els simis trobàvem unànimement que era miracle el macabre perllongament cadavèric del matalàs on la rèmora es moria, i ningú no gosava treure-la-hi no fos cas que es desintegrés com ara feta només de gasos molt fètids. No fora pas la primera vegada que ens hi trobàvem. Érem a l'oasi del soterrani on el peix bocamoll ens havia explicades, incessant, ses desavinences matrimonials, i com les dones l'ensarronaven, com ensarronaven tothom. Se li escarrassava la llet del cervell per a comprendre per què el xuclall que les dones duen a indret estratègic fos tant il·lògicament xuclador. Al cap i a la fi, l'enigmàtic i fascinant aparell no era sinó un canonet de carn. Com el que duen els baptistes al visatge que els davalla fins a l'esòfag i tot, i àdhuc els el depassa. Els baptistes són coneguts d'haver cony i vagina malficats al cos. Per això deu ésser que troben que tot és pecat. Pecat, heus ací un concepte i una noció que només podia sortir d'un autèntic cap de cony.

És sabut que els camaleons somiem en blanc-i-negre. Per exemple aquest present espècimen. Disfressat de gris burell, el somiador pren per agres abscessos els mugrons de la

mamelluda, damunt els quals es posava per a caçar-hi, com dic, les mosques i altres insectes atrets per les supuracions dels vergonyosos apendicles. Es posa llavors, sempre abillat de fosc, damunt la casaca del saurí, i les fonts que descobreix són de molt selecta i assortida informació. És un saurí de biblioteca. Llavors es disfressa de lletra negra i escriu un informe tan cabdal que, si mai fos trobat, les autoritats el cremaven, i la biblioteca ensems, car les autoritats sempre han una por horrorosa de la veritat. Les xàldigues del foc de la biblioteca encenen la cua del somiador. Cua-roent, es llença a la bassa on el romanent de les rèmores, musant, raem.

Tot és frau i contrafaïment. El zen, l'hermetisme... Totes. De la primera fins a la darrera religió... Inversemblantment, hi ha idiotes semblants als simis més degenerats per als quals dogmes els són les ximpleries i bestieses més enormes.

Només els animals de debò sabem què som i on ens pelem els collons bo i assajant d'atènyer l'endemà. L'endemà és fita recollons difícil. Car sabem sobretot on no fotem cap un camí morts. Potser els simis, els més rucs dels animals, se'n desvien una mica d'entre tots nosaltres. Per rucs, per massa rucs, això, ep, sense voler insultar els onagres i ases afins, gent, al contrari, preclara i de molt de fiar.

Fecunds i indissolubles encomis rebem les girafes pel fet que la nostra sang, bo i escarnint tot perill d'estimbar-se, reïxi cada dia de grimpar l'abominable, contemptible, escala de fusta precària dels nostres colls, per tal d'irrigar els matemàtics cervells, amb els quals resolem els més paradoxals dels altrament encara irresolts problemes geomètrics.

Barruts excepcionals, els cocodrils ens esguardem,

ludibunds, i en fem ludibri, els tendres prepucis de les ballarines llúdries. Qui voldria pipar-hi gens? Caldria mirar-hi prim (amb les nostres potents ferramentes, és clar). O ja les oïm eixordadorament xisclar. Malament rai. Som fins d'orella, vós.

Instal·lats en les nostres rellogades closques, els xufancs, mai desposseïts de legitimitat, trobem acadèmic (i doncs tergiversador) que ningú vulgui treure'ns de casa. Car l'indret que rellloguem el relloguem de franc. El trobàvem de casualitat, era buit, i ens hi ficàvem. Res d'estrany, i menys impropi. No envaïm pas mai el territori de ningú. No cauríem mai als abissos de corruptibilitat on cauen els especuladors. Els abissos no ens foten cap gràcia, i menys d'esbalçar-nos-n'hi en cap.

Els eixams de rantells pels matins, pels vespres els esbarts d'estornells, perfectament coreografiats, decorem les perruques policromes dels cels, quan al rerefons adquireixen totes les colors de l'espectre, amb efímers volàtils rulls que perversament les serps ens envegen. Larves èbries, per culpa dels sorolls semblants als de les locomotrius de fums i carbons, dels esclops i les ferradures de les eugues i les erugues qui ens passegem sota les pèrgoles de glicines i buguenvíl·lees, surten sorpreses, com si es temien un altre aeròlit peleà, altament explosiu, i tanmateix instintivament tost se'n tornen a fer més bondat a llurs caus casolans. Els talps sobtadament canviem de rumb, per les remors de les larves d'obedient retorn, promesos d'omplir els paps, malgrat les empipadores berrugues que ens creixen darrerement als pílors. Sempre anacrònics, els trilobits qui no ens envescàvem en ambres, saludem a tort i a dret tant els qui ens reben sencers, com els qui se'ns acomiaden a bocins...

(...)

(*Barbarel·la.*)

L'octogenària Bàrbara, l'ànega lletja del bordell, amb cara de llangardaix, llavis de llebre, i membres i coll com ara dispràctiques anguiles, sos clients són els més exquisits. Car, per comptes de llogar els seus instints, els lloga ses coneixences en el món cel·lular i sos coneixements científics concomitants, i llur agraïment, en acabada la sessió, és ben lucrativa, la més generosa de l'elegant, molt vellutat de vermell, indret.

Esventra i esbudella les nines que hom li regala, i en acabat en recoseix els ventres, no pas abans d'haver-les folrades, i atapeïdes o afetgegades, amb plaquetes de conreu amb cèl·lules vives, molt adaptatives, i hi experimenta, i els resultats són resplendents. Nines amb memòries superdotades. Improvisament, llur plaer és automàtic quan albiren els puerils o grotescs dibuixos al carrer, o hi perceben ombrívols follets qui remenen escombraries, i llur succés és abracadabrant quan els reprodueixen en paper o en teles, imatges ara distribuïdes i acolorides amb genials acunçaments. Cap carrincló crític d'art a qui fos permès d'esguardar-les segur qui queia espectacularment de cul. Ridícul.

D'indret remot i plàcid, el drac detritívor arremet. Esglai a la

població. D'on ve el tèrbol monstre qui devora totes les escombraries, i abjeccions i femers...? Qui gosarà rebatre'l bo i donant-li quelcom de ben sa i net, i nu...? Més val, però, que ningú no s'hi aventuri. Esdevindria bocí d'escombraries tot seguit engolit, món on tot és ara decrepitud, merda, brutícia, plàstics, armes, sintètics... Química porca; gatxull tot plegat. Horrors infinites de repulsives impuritats... Dracs detritívors ens en caldrien milions.

L'octogenària Bàrbara sòbriament somriu. Crec que sap com fora de fàcil de netejar-ho tot. Les cèl·lules en tota llur pura nuditat deixades lliures. Llurs escasses necessitats, pràcticament nul·les, no creen detritus. Si es moren es desfan instantànies. Que consumissin llavors, abandonades a llurs instints de netedat total, els individus bruts, tant se val, sense distincions, bruts de tota mena, es denuncien sols, els qui afegeixen verinoses superfluïtats a l'atapeïment present. Que només hi restessin quatre gats perfectament a la natura circumdant acomodats, harmoniosament ancorats de forma perpètua a l'equilibrat hàbitat d'on són i pertanyen, i ho saben, i contents i satisfets, rai, com cal. No pas doncs obeint idiotament caparrades estúpides que els fan anar amunt i avall, destruint-ho tot pertot on passen, o arreu on giten llambrec, fenòmens detestables qui tot ho cremen i podreixen, pitjor que no pas cap flagell universal, monstres anorreables tantost ensumats, llur escalf mateix horrorosament nefast. Cada espècimen potser rampant espectre de qualque vàndal massa brètol dels qui existiren en eons precedents en qui sap quin altre univers, d'on cap èxode massiu d'ens estranys no se'n seguí qui vingueren a perdre's precisament per ací; fotrem goig, nois, prou et dic.

(...)

(*L'esguard esborronat.*)

L'esguard del pardal s'enterboleix quan tanta de brutalitat, de dalt la branca estant, no ha de testimoniar. És a l'ermot de les sumaríssimes execucions, on sense cap remordiment t'omplen, obsessius, de nafres i ploms, i on atroços osteòpates et sotmeten a catastròfics vaivens estructurals que al capdavall et jaqueixen el cos fet un pilot d'entercs i críptics fragments envides desxifrables. Temorec com els tremolosos estels, el pardal, ran presenciar les crueltats més extremades, creu que s'esvaeix, i havent esdevingut com més anem més claustrofòbic, vola, incert, vers la bassa a fer-s'hi unes quantes d'enèrgiques ablucions que el reviscolin una mica. Al firmament, afolls lluents de truges i fures s'entre-estavellen en qui sap quantes altres de nebuloses interseccions. L'eixorivit pardal maleeix la seua sort. S'hauria estimat més haver nascut xai, o borinot d'harem, gormand bufaforats somnàmbul, qui per cada cau ni flor d'entrecuix s'esmuny, i albirar llavors la vida, millor assabentats, es veu, i l'univers sencer, amb constants assercions de bels, i amb assídues afirmacions de fàmul amb tot resolt per endavant. Car no hi ha manera d'esqueixar-te l'ànima com la de comprendre, massa atent als voltants, la fantàstica horror de tot plegat.

(...)

(*Interludi cavalleresc.*)

Els insolents d'atzucac qui m'afeixuguen esdevenen fàcilment violents. Provocar'ls és suïcida. Ecoics retrunys d'accions vergonyoses (perpetrades per caganers, cardaires, assassins i moribunds) et percudeixen sincopadament els timpans. I tanmateix travesses el pont fatal. Alhora t'has tret de l'infern el teu coltell de caçador. Rellueix meravellosament en a foscúria de l'atzucac.

Qui gosava insultar'm...? — els dius.

Mòmies, meuques, amb quin goig d'anticipació no s'apleguen a la boca pudent de l'atzucac. Sense altra despesa, es prometen un magnífic rabeig en la propvinent contesa.

Nocives erotòmanes qui com gripaus us acobleu damunt els sepulcres dels llefiscosos estetes, en vida repel·lents com sílfides, ara si en gaudireu, doncs, de banys de sangs infectes! Prou podreu. N'hi haurà hagut per a llogar-hi cadires — els agullones, els engresques, a cops de llengua forcada, bífida —. *Hi haurà orfes a betzef, noies. Els absents, com els recarà i els sabrà greu d'haver mancada la resplendent avinentesa!*

Mentre arengava el públic talment fos agra arengada, el pinyol corcat d'insolents brètols malalts amanien finalment l'emboscada on, eixamenats a l'engròs, comptaven enxampar-me per a fer-me bocins com delicada llepolia de

nates, tòfones i xocolates.

Enamorat d'una donzella virginal, una minyona de ca ma mare qui portava calcetes blaves que ensumava sovint, traient-les del cove de la roba bruta, profetitzava no fa gaire que fora el drac justicier qui anorreava, com es mereixien, els seus violadors del vespre fosc on tornava a casa després d'assistir al sepeli de sa mare. La teua ombra és llavors com la del zepelí ara que t'abaties damunt els acollonits sifilítics. A cops de coltell els escapçaves tots cinc. Mòmies i meuques t'aplaudeixen, foscament vindicades també.

Heroi d'un instant, em fonc com si re. Re-esdevinc no ningú.

M'atansaré, aqueixa mateixa nit, al cove de la roba bruta a cercar-hi, penyora puríssima de la novella minyona, el premi degut al campió.

(...)

XI.

L'han mort manta vegada, mes, proteic, es refà.
Somiatruites de femer, son desdeny abdominal
Envers la sorollosa plebs, li ossifica els budells.

Home petrificat, degenerat, invàlid, convicte,
Esdevé a la llarga primet primet,
Quasi translúcid, com les prístines nimfes al conyet

Sempre somall de la novella marmessora,
Tot just nada, qui emprendrà la tasca
De menar prou pròsperament, i suposem
Que amb escarlates calcetes vermelles,
Qualcunes de les llunyanament, encara veroses,
Tanmateix futures, sempre propvinents,
Defuncions que li advenen i sobrevenen,
A hores de lleure i no, amb la impetuositat del llampec.

(...)

XII.

Ficaven enxampa-somnis a la finestra,
I aquella xarxeta decorada carrinclonament
Enxampava, hò, moltes de cagades
D'ocell (qui sap si disfressat d'*esperit sant*')
Gens religiós, és a dir, gens supersticiós.

La superstició — *hi ha re de més idiota...?*

(...)

XIII.

Massa fatigats, tot i que no anàvem enlloc,
Ens aturàrem enlloc, i, mentre refèiem l'aflat,
Esguardàvem el paisatge.

Era un paisatge com qualsevol altre, com
Tots els paisatges d'enlloc.

A tot arreu és enlloc, i allò que hi ha a l'enlloc
És allò que hi ha a tot arreu, ço és,
L'enlloc tangible.

I és clar que tot allò que ara hi ha a un paisatge
Serà a un altre paisatge de l'enlloc,
I allò que hi manca, mancarà enjondre de l'enlloc.

Al reialme de l'enlloc, tot allò qui hi ha ara
Mancarà, i allò que hi manca hi serà.
I si no n'estàs content, fes-te fotre.

Car a l'enlloc tot hi és i hi manca alhora.

L'enlloc és on veiérem per primer cop la llum
I on veurem per darrer cop la foscor.

L'enlloc és on marinem.

Ens hi amarinaven, i no ens permetran pas
Ni pensaments de mai desertar.

Som a l'enlloc fins que no ens declarin
Caiguts al camp de batalla, i ens disgreguem
Lentament enlloc.

Aquest és el nostre paper, i no ens donaran

Cap altre.

(...)

XIV.

Ronegues ruïnes excavàvem
D'immensament pretèrites èpoques.

Jaguts a les ombres de l'olivet,
I amb opugnable elació aparent,
Els nostres decrèpits besnets
(Xerrant es veu en vils patuesos
D'inharmònics grinyols)
Se'ns en fotien com contumeliosa
Vermina de greixós garatge.

Els gitàvem perquè callessin
Pedres amb jeroglífics que trobàvem
Del tot insignificants, i que nogensmenys
Ells, amb maquinetes diabòliques,
Desxifraven encontinent, i, com si els escrits
Fossin estrambòtiques paròdies,
Els exabruptes que contenien
Els feien riure amb més empenta encara.

Les pedres antigues els deien que:
«Furgar la terra equival a furtar-hi
Vilment, fútil esforç en totes saons,

Com el dels senglars amb llurs ullals
Perforant cendres sens fi de latent,
Abúlic, volcà.»

I que: «Cal poder, excavadors sacrílegs,
Histriònics caps de cony, deixar en la puta pau
La terra mare.»

(...)

(*Tancat en territori exigu i amb cadenat inexpugnable*.)

Sempre m'ha romasa la passió de l'escombriaire per a netejar els voltants. Per això ara que treballava a l'hotel, sempre anava pel rebedor retirant al·lotries rai, com ara, a part de polsegueres, pedretes, burilles i paperots, merdegades de gos o de ves a saber de quina altra bestiota més grossa... I llavors, força de camins, brètols barrilaires, quan era ajagut o agenollat doncs recollint porqueries, em fotien vergassada al gep, i no n'havia pas de fer cap cas, car a què trauria que, vexat, em girés, irrisori ninot...? Sempre soc en perill que em despatxin, i què menjaria llavors, a part el gatxull que em llença al racó la germanastra?

La meua germanastra em tracta a baqueta, com abans els seus pares, és a dir, el meu parastre i la meua marastra, als temps del feixisme extrem portat pels invasors, on els sàdics i envejosos capellans, a totes les fastigoses emissores de

ràdio, s’esgargamellaven bo i sermonejant sobre els manaments de llur déu tan datpelcul, especialment que calia tractar la canalla a garrotades, sense pietat… I així la família, i els mestres, i totdeu qui passés, et fotien mastegot, i encara pitjor, és clar, les auto-declarades autoritats, i, entre aqueixes, les més importants autoritats de totes, els clergues amb llurs puerilment fantasioses doctrines que n’hi havia, món absurd, per a posar-se a fer la figuereta i cagar-te damunt, cada camí que et calia evacuar les cada cop més putrefactes humors.

Com esperava doncs que ma sorellastra l’espitxés d’una puta vegada! Totes aquelles hores i hores perdudes, havent-li de fer macabres massatges, amb vult llausanger i agraït, àdhuc, *ecs*, resseguint aquell vesper impiu de vincle torçut que anava del solc immensament pudent al vast melic, i allò, masega, masega, fins que angèlicament i demoníaca no s’adormís, per exemple.

Com volia cridar, finalment: *—Quin descans! Fora destorbs!*

Com en Xopi, el meu necessitat profeta d’ençà que als deu anyets el llegia: *—Obit anus, abit onus. Morta la vella, tolta la càrrega (o tolt el pes mort).*

Ella, el seu aviciat visatge, meuca hipòcrita qui es pren molt seriosament, pensant-se la més devota del veïnatge, i vigorosament ataconant-me pels racons, i gloriosament presumint de tindre comunicació directa amb els dictadors del paradís, i procel·losament passejant-se pel pis, i sobretot, obscenament, quan em llença al racó rosegons i verdures podrides…

I mentrestant, com dic, el seu cos sencer que presenta símptomes inconfusibles de diverses atrofies, i el cor que li

retruny de lluny a tall de carraca...

Tret que...

És clar que em moriré primer.

I au, re. Això haurà estat allò, és a dir, allò que sempre és i serà. La vida, la vida...

«—*A cremadent,*
A increments proporcionals d'acceleració,
Així és com l'espelmeta de la vida es despèn.
(Si abans ja no l'apagava el vent.)»

(...)

(*Traspàs simfònic el seu, amb concert de violoncel inclòs i tot.*)

L'auto-assassí, el seu esborrament individual se'l pren com un comentari més de tants com n'ha excretats amb sublim indiferència, car què hi fa frasejar encara un altre reguitzell de mots...? Tant se valen uns com d'altres. No calia pas fer tanta de comèdia.

Com que no tenia re a dir, ho deia tot.

Perles enceses que cremaven les goles. No cal mai mirar

gaire prim. Les deia sense engaltar, amb un petit punyent enyor tanmateix de les baranes ara absents que adés li barraven de massa desbarrar. Amb el mateix neguit del cirurgià quan li agafa de sobte el vertigen enmig de l'operació a cor obert. Va tolent carns i tendrums a tort i a dret, com barber embogit amb el raor descordat.

Una pols duta pel foraster malvingut, qui, filòsof pertot arreu rosegat, arnat i ratat, fa una distesa i discreta incursió pels nostres ignots predis, on, ignars, amb prou feines eloqüents, vull dir, loquaços, fèrriament i agosarada, amollem idiotes greuges i hipèrboles d'imbècil a betzef.

Som fàcils d'envair.

Per què ens defensaríem...? Fútil despesa d'energia, vós. La Mort sempre arbitra — dels il·lusos contrincants se'n fot desesperadament — fotin el que fotin, condemnats a la desfeta perfecta de l'anorreament definitiu.

Extractes tot això de: «*El món del crim — circ incessant sense solta ni volta!*» Un besavi meu (en Solvenci Gelabert) escrigué aqueixa novel·la. La trobí a un bagul, a les golfes espectrals de l'antiga casa que molt més tard no enderrocàvem.

El temps s'escurça sempre. Mai se t'allarga, si no ets sotmès a tortura, sigui d'enemic, sigui de malaltia escruixidora. *Per això com més amorós no t'hagi fet la capriciosa natura (vull dir, la vel·leïtosa fortuna), més patiràs*.

La nostra família, traspassos simfònics, no pas gaires. Massa qui som, i massa atapeïts. Tips de sorollades. I l'amor familiar ens és pena afegida.

Cada vegada que en la família s'esqueia cap traspàs, massa afectats, el cervell dels qui romaníem perdia pistonada.

Amb els cervell rostats pels tramposos destorbs de les memòries fules, fent tombarelles pel buit del tub de l'embut quèiem eternament en la demència. Sucumbíem a l'abís de la novella letal innocència. Tots els familiars tard o d'hora en perdíem la xaveta.

Aviat doncs esdeveníem tots plegats taral·lirots. No pas que ens moríssim abans. De camins, seguíem vius, nonagenaris i tot, tret que com més anàvem més tocats del bolet, fins que acabàvem negats en el toll pestilent de l'absurditat absoluta.

Primitius com tortugues, sòrdides víctimes, adesiara, de deliris efímers que ens esperonen a bocinets d'anguniosa saviesa. «Qui intensament ama, viu de més en més en l'objecte de la seva amor i ja no pas en ell (i per a) mateix.»

Se'ns encomana com paparra de verins la letal nostàlgia del claupassat, del qui enyora les mentides i fantasies del '*bons anys*' escolats irremissiblement. Nissaga de trompes i tanoques.

Aflictes doncs per sobtades agressives possessions de la part dels nostres morts. Llur absència mortificant-nos l'estada, fent-nos oblidar d'on som ni què hi fem, transportats al món inexistent dels inexistents, qui guturals ens comanden fer les ximpleries més eixelebrades.

Pigmeus enlletgits amb pigments, abillats amb bruts esvellegats efods, ens garanteixen, a cau d'orella, que per catifes vermelles tost entrarem, prou cerimoniosament, a llur reialme paradisíac, on els sumptuaris trebols els decoren trèvols (prou sovintet de quatre fulles), i no cal dir

que hi serem rebuts a tall de reialesa molt colta pels rars angèlics ens eixalats qui ens hi porten, rancs i a trontolls, en taüts irisadament refulgents.

«La bona mel amarga de flors d'arboç,
Les séquies dels marges ben plenes n'aniran.»

Commocionats a l'hora del comiat d'un aliat molt proper, bo i seguint un sistema filosòfic de prestigi internacional que diu que *bon vult davant tot insult*, ens exhibíem, els pomposos mecenes, bo i ballant la nostra dansa macabra en un panorama orquestral complet i sense gaires defectes d'execució.

Barroerament, els frustrats esclaus, qui mai no encaixaríem enlloc, els envejàvem amb irritació creixent. Ens pruïen els queixals i la lava que els sobreeixia ens els feia roents.

Alguns dels aparentment més ardits, mes en realitat menys entenimentats, dels esclaus, férem irrupció a la sala de ball, apartant esplendorosament els feixucs cortinatges, i immediatament militars quadrats, extremadament repugnants, ens assassinaren amb espectaculars escruiximents de membres i copioses extravasacions de sangs, i icors i humors, infinitament repulsius.

Els merdosos militars qui hi relliscaren, en aquells opípars tolls d'infame cos vessat d'esclau gras i mal net, ens foteren riure clamorosament. I també els vanagloriosos, molt opulents, capitalistes.

Un instant miraculós de compenetració humanal. Allò ens omplia tots plegats, crec, d'una vaga dolça esperança de qui sap què.

Ma mare, la centenària, només de jove parí xiquets. Pel fet que volia tanmateix una xiqueta, la xiqueta fui jo. I em comprava vestidets, i érem molt amiguetes i tafaneretes, i còmplices, i teníem secretets, i anàvem de cofisimofis i amb confidències de sotamà, i dormíem juntetes, i de cops ens gratàvem recíproques els conyets, i teníem pertot arreu amagatalls, i mai no érem traïdores entre nosaltres, només envers els clients i servents...

I em regalava joiells. Munts de joiells. Entre el meravellós recull de cosetes luxoses i lluents, pel meu aniversari una camí em donava un anell amb un gros diamant encastat i sobre-elevat. Potser era un diamant de trucalembut, no ho és. La qüestió que ratllava els vidres tan carots dels aparadors... I per què era de jove tan malparit...? Quants no en ratllí d'esquitllentes? I a quants de cotxes presumits no els deshonorí, marcant-los amb barroeres obscenitats...?

Records a munts, i pel que sembla els pitjors. Els que em dugueren a més plaer i satisfacció en perpetrar-los. No vaig ésser mai bo? Què hi fotrem? A la merda! Tothom és com és. I jo afemellat, emmarat, aviciat, covard, ignorant i fanàtic. Una iniqua doneta de les més condemnades. Xafardera, múrria, impostora, maldient. Ningú no pot dir que no fui feliç rere la meva façana d'homenet com cal, que mai no ha esclafada cap mosca ni s'ha menjada, crua, cap aranya de pam. *Creu-t'ho!*

Xiulàvem pel viarany que ens duia al cementiri i la polseguera que els escadussers vehicles mortuoris que hi anaven o en tornaven no aixecaven, potser era, en part, la pols també dels morts de prop d'on érem. I rient, ens espolsàvem dient: *Perdona, tieta Nati... Perdona, padrinet Doroteu...*

O potser n'esternudàvem. Morts perpetus qui ens pensàvem que no ens empiparien mai pus, noia, i ja ho veus tu.

Anàvem de dol de cap a peus — com els corbs, amics i parents, qui, a la voreta del viarany pedregós, ploraven i planyien un company colpit per un dels vehicles de la pols, que portava un petit fèretre tot blanc, probablement el d'un albat, i ara, trèmul, moribund, el corb nafrat només bellugava les ales com més anàvem més feblement i de lluny en lluny, i al seu voltant, sanglotant tendrament, l'acomboiaven en aquella fúnebre hora els afectuosos companys, i ens dèiem que potser, amb sort, aprofitaven, els corbs tan sagaços sempre, el sepulcre de l'infant, i en un instant de distracció dels enterramorts, hi embotien el jove corb atès i traspassat de fresc, i així rebia les mateixes cerimònies funeràries, que prou se les mereixia, pobrissó — i, amb els vestits de dol, com dic, els joiells d'ors i brillants és clar que hi fotien més goig ni patxoca.

Agraïdetes als nostres morts, sempre tan elegants, jo i la mama.

(...)

XV.

Sebollit hermèticament en inexpugnable caixa forta,
L'afoll monstruós tanmateix reïx d'esmunyir-se fora.

El sebollírem en sepulcre blindat,
I tanmateix re no l’aturava.

El monstre ens assetja, rude i feridor, tothora.

Ni exiliats als confins de la boteruda esfèrula
Gens no ens n’estalvia, de ses burxades
I ses estrangulacions. Sens repòs ens fustiga.

Viola com si re els laberints més intricats
On, desesperats, ens aixoplugàvem.

Maleït diable! Per què havies de nàixer’ns!

La nit és tota seua.
El Sol pot ésser esclatant, l’ombra de l’afoll l’apaga.
Enmig del migdia tota llum eclipsa.

Només podem caure, víctimes per al seu acte consuet
De rostar’ns el cor amb més insistència encara.

Com la sang tota bruta que ens fereix i esterrossa,
No sabem…

No sabem qui som. Ni on.

(…)

XVI.

Mentre ens ofega, esgarrapàvem, sense cap èxit,
El fastigós llast que ens clou al fons

Ens embolicàvem en garlandes de mort
Un petit mentider toc si fa no fa estupendament estètic
Per si ja ens cregués morts, és a dir,
Enllà per sempre pus de la tortura del viure.

Lluny de tota guarició, la nostra pretèrita ociositat
Frustrada per una naixença maligna,
Ens ofegàvem al fum insistent de l'abandó.

(...)

XVII.

Espill romput, què n'hem fet ni fotut del seguici on per uns instants no ens afegírem com si hi pertanyíem...?

A poc a poc, com qui diu sense adonar-nos-en, ells qui sap on paraven, instal·lats confortablement al vidre gros,

I nosaltres, arraconadetes en un petit fragment agrest de vidre, hi rodàvem ensopidament perdudes...

Érem com ara la proverbial minyoneta amb les capsetes de llumins.

La tèrbola intempèrie d’un hivern despietat, i l’hostilitat i el rebuig tàcit dels impulsius ninots qui irrevocables es fan l’orni.

I romaníem a les escapces. Sense vendre’n cap.

I llavors, per capçalera cap bocí de mur inhospitalari, covàvem dubtosos somnis que ens nodreixen amb tèbies inconsistències, i inconstants subtileses d’absurds consols.

Els somnis ens guarneixen amb successos que tanmateix es fonen com no gens importants malentesos entre desconeguts.

—I ara quelcom em pruu a l’esquena.
—Doncs ja ho saps, filla; grata-t’hi.
—Larves! Larves!
—Ca!
—Escolta, mama, les mortes…
—Les mortes, les mortes…
—Les mortes som nosaltres!
—Com podies trigar tant a adonar-te’n…?

(…)

XVIII.

El mort estuforní, i amb quina esquírria
Tots no ens l'esguardàrem, estabornits!

Mort rebordonit de merda! Maleït diable!
Un altre d'aquells qui no es mor mai!

De què ens servia tota l'alegre comèdia
De tantost suara? De re! De re!

Curulls de rancúnies i despits,
Tots, els millors i el pitjors,
O potser vull dir, a l'antiga, els mills i els pits,
Rogallosos i elegíacs, matussers i matalots,
Desesperats, treta-tres cops l'assassinàrem,
Cascú al seu molt personal estil.

Prou ens ho podíem permetre,
Ningú no xerraria re, car, a torns,
Plens d'objurgacions vers el pecador macabre,
Tots hi col·laboràvem: calia anorrear
Aquell pot de la pega qui ens fotia a tots plegats
La vida impossible.

(...)

XIX.

Amb la rara rosa, negra com la pega, al trau,

I amb severes arracades de dura atzabeja,
Com t'immergeixes mirall endins, de més en més
Malaltís, i en el vertigen subsegüent com
Pateixes, seguit seguit, atacs de catàbasi,
On t'enfonses, infós amb un sentiment d'irreversibilitat,
A foscs abissos, com acròbata eqüestre
Qui cau del trapezi i espetega al ciment de baix de tot,
Esdevingut llavors un munt d'abstruses orgies carnals
D'òrgans diversos, degenerats en farnats pestilents.

Tu qui et creies exempt, com encantat aristòcrata,
D'aqueixes xacres tan miserabilitzadores,
I a qui tothora la Mort oferia una façana conciliadora,
Ara, atabalat, com t'insereixes en la perplexitat,
I amb acrimònia et declares còmplice de la salacitat
Inextirpable que envolta la pomposa Seca,
La més lletja bandarra del bordell que és viure.

Quins pinyols esgarrifosos d'espinguets que et fiblen
Quan assaja de piular, acompanyada pel so escanyat
De l'orquestra de musicals esclaus com tu,
Conjunt heteròclit d'esquelets mal collats
Qui toquen en la més elemental superficialitat,
Amb l'únic ritme portat per les ferramentes
Que escarritxen ferotgement de les esglaiades
Calaveres, pels xerrics com ara de guixos metàl·lics
Que emergeixen, gratats, a aqueixa mateixa
Tan infame superficialitat d'inepta orquestra.

(...)

(*M'hi mullerí, abstracció espaordidora*.)

Espaordidora abstracció la d'una deessa, meretriu fins a graus del més sinistre excés. I tot allò qui es carda entra en mòrbida catarsi mentre mor. I tant. *Amb això em casí.*

Quants de cadàvers de druts violentament perits no he abscosos, crus i sagnants, en exuberants pilots piramidals d'escombraries, on de vegades m'ha calgut anar-hi per una altra causa si cap més penible...

La impossible recuperació d'un altre llarg manuscrit meu que la deessa trobava, i que doncs ha cruelment llençat perquè els escombriaires qui passaven, encantats, l'aboquessin quin sap on de lluny, a quin altre infame canyet de tots els objectes desconfits i bons solament per al podrimener.

Dolors d'arret m'agafen només de pensar-hi. *Per què et fa trempar que t'humiliïn...?* Sembla una mica contradictori. I tanmateix, així anem, així va la cosa...

[*—Si vols la veritat, ho trobo utilíssim contra la meua intrínseca sobergueria. En pot dir la catarsi de la humiliació. Hom se sent més net quan més brut no et deixa sexualment la humiliació. La dona esdevé deessa qui et perquè et deixa com un drap brut, t'ha netejada l'ànima de tota l'escòria de la corruptora il·lusió.*
—Es veu que parles per experiència habitual.
—Ho reconec. I d'afegitó, els càstigs humiliants em són

lliçons perfectes que em fan tornar gentil i graciós, i doncs molt menys rude ni abrupte de com soc normalment, impel·lit per la maleita timiditat.
—Harmonització remarcable, la meua, amb la dona. Això és entendre's. Una vida en comú totalment equilibrada.
—Si ho dius és perquè ho saps.
—Ignominiosament vituperat amb suculents penjaments. Oh delícia! Dilecte deliqui delinqüent! Amb quina delitosa fatuïtat no et narra ses mòrbides proeses amb els druts!
—Fot-li!
—Els quals no s'estalvien pas de vegades el gust de donar-te pel cul amb la virolla de llur mangala de senyoret.
—I apa!
—Ma mare Cornèlia i la minyona Otília, llurs insults, quin dolç enyor de gineceu! Encara ara m'entrevenen l'esment les fantasmals sentors de llurs conys exaltats, mentre xuclaven el vit d'home del cosinet. Com n'he envejades (sense rancúnia amb ans tendresa) les lleterades per a manguis sempre absents!
—Quin cosinet?
—Amb la impecabilitat del novel·lista inspirat, barreges llurs més exuberants insults i en fas combinatòries analítiques de tall lul·lià; escoltar-les llavors acuradament et neteja perfectament l'ànima!
—De debò?
—No pas per no re que hom m'anomeni públicament Vit Tit. De fet, una de les novel·les llençades per la dona a les escombraries era una autobiografia i anava signada amb el nom de Vit Tit i es deia, molt encertadament, ***L'Incapaç****.*
—Tu tot retratat, tens raó.
—Qui l'hagi trobada (si ningú l'ha trobada, i l'ha mig llegida) bon profit li faço! Érem d'estiueig al mas de çon Camps. Hi havia també el cosinet Agustí i les seues germanetes. De sobte tornà de fora, tot disgustat, l'Agustí. Disgustat pels les ubiqües fiblades. La pell picada arreu per

aquells pruents àcars d'agost: els agostins. Aquells crancs minúsculs i vermells del tot, qui cavalcaven cada bri d'herbei al pasturatge d'on tornava de jugar amb les cosinetes. Es lleva tota la roba bruta i s'ajeu estès de bocaterrosa al sofà. I comanda, de pèl a pèl, «Esplugueu-me!» Ma mare i la minyona s'agenollen a treure-li tots els insectes, i llavors, ara de sobines, aviat, amb les manipulacions de les dones, es fica a trempar estupendament. És un noiet amb vuit anys tot just fets, i jo ja n'he fets tretze, i tanmateix, ep!, quina gloriosa diferència! No te'n dones vergonya! Això és un vit d'home! Em retreuen les dones (dolça memòria!). Car patològic has romàs i no gens t'ha crescut/ El didalet d'ençà del jorn mateix on t'hem nascut!. Així m'anomenen, Didalet, abans no s'inventessin el Vit Tit. Els ouets tampoc mai no m'han davallats; m'han romasos amagats a tall d'ovaris. Qui sap on.

—Massa tard per a l'esperança, com sempre.

—Recomanat per l'Otília, com a enze insignificant totalment devot a la condició de les femelles, i com més fortes millor, fui llogat de massatgista per a un equip local de rugbi de dones. D'ací em deuen brollar les fantasies i disbarats sobre la meua tanmateix (falsament) memorable estada, bo i fent de molt eficient eunuc en serrall de soldà exòtic. Tret que és clar que viure és fantàstic, car tota vida és al capdavall fantasia; res no és veritat, i tot mentida.

—Tot mitges veritats, i per tant mitges mentides, és conegut.

—D'aquella feina tan agraïda, me'n va treure la dona per a casar-se'm, i així arreglar tot de qüestions econòmiques, de taxes i tarifes (tant se val, patracols, paperassa, mamotrectes, no me n'entenc gens), i al mateix temps tindre d'home algú qui no la tocaria mai sense permís, i al mateix temps, amb la seua existència, de mena de manyà espectral que obre tots els panys de la justícia, o diguem-ne

de parallamps nominal (tant per a ella com per a l'amant del moment), deixava la via lliure a tots sos afers, car ella, per la seua condició de maridada amb cuguç existencial, l'entesa l'alliberava totalment, i alhora alleugeria tot sentiment de vaga temor en el drut, sense perilloses gelosies ni revenges ni rucades d'aqueixes (què faria el nyicris pacífic contra els robusts agressius...? No hi havia contesa!), sense por tampoc de patir xantatges amb fills de trascantó i merdoses accions judiciàries; si havia cap fill, encolomaven el mort al marit, i fora.

—Vida assegurada per gairebé tots els cantons. Gairebé, car tots és impossible.

—Els daus de la sort. I la Mort sempre assetjant-te.

—Com més anem, més malalts.

—La imatge que em rosega de la mort és la de la Mort Marcial, la mort com a militar, esclau de la disciplina, fanàtic i fitant-te impertèrrit... I tanmateix és una imatge, a la qual se li sobreposa la d'un infant molt ruquet, fanàticament xuclant el seu xuclet, car d'ésser letal per al proïsme es veu que se'n ve de mena.

—Deus tocar-hi.

—Si te n'adones, el concepte de déu i el de la mort s'equivalen – ambdós són entitats imaginades qui no et perden mai d'ull, qui et fiten incessants, siguis despert o adormit, tant se val, facis el que facis. Quan pregues a déu, pregues a la mort, que et sigui clement. En la crua realitat, el teu déu és completament inert i insensible. Ni hi guipa de cap ull, ni hi sent amb cap seny, ni sap que existeix com idiota fantasia al cervell de l'innocent. En canvi, als qui gaudim (o en patim) d'un ditet si més no de lògic cervell, ens és palès que ambdós conceptes s'equivalen efectivament en tot. És un únic concepte que probablement abraçava originalment solament només la palpable mort, i calgué (per qui?) empescar-se un ésser idèntic, però contrari, invers; a l'estil de tants d'altres ídols fantàstics, tots

íntimament malignes, mes anomenats amb fictes apel·lacions de bons i benignes, només per tal de suposadament (cosa impossible...) d'afalagar'ls. L'altíssim convertit en el baixíssim, i a l'inrevés. O com qui diu, el binomi mort/ déu talment com el binomi Erínies/ Eumènides. Tot plegar, no re. Entitats extremadament malèfiques — els bessons siamesos déu i mort et fiten de continu, esperant tan pacientment com calgui, quan et podran fer la guitza més sonada ni greu, sobretot quan menys t'ho temies. Binomi carallot, te'l deus imaginar com a cap espècie de pop enorme i enjòlit, amb ubics tentacles letals, amb un ull a cada bec de tentacle; un nombre infinit de tentacles, amb ull sempre viu per a vigilar què fot a cada instant cada animal, és a dir, cada mosca i cada mosquit, cada paparra i cada microbi... O, espera't, potser els ulls hi són només per a cada humà — no fotéssim, ha-hà — en exclusiva, prou deuen poder! — i tant, i tant, car els humans deuen ésser uns animals més animals que no pas els altres, és clar, ep, tu, els únics fets — súmmum de les absurditats! — a la «imatge de déu!»]

Saps què? Zeléssim per la integritat dels cossos i prou farem. Tantost de sang el cel veurem tacat/ El negoci haurem d'haver tancat.

Mentrestant, anem cagats. La crèiem fora, i ara s'escau que portem la mort dins. Esgarrifosos borborigmes nocturns, pneumàtics cataclismes, on, del ventre umflat, ens n'ixen fins xerrics de gemecs d'infant nonat, qui alhora que deplora la seua sort, se'ns consum.

Cel opalescent, oceà glauc (o a l'inrevés, me'n fot); paisatge tot de grisors lluents i mats; ambres i marbres que es confonen als confins.

Allí som. Enfeinat com follet.

Nan eunuc i geperut, així mateix, quants de cossos nus i horriblement torturats no has abocats al torrent d'ençà del pont de fusta...? Eren tractats a l'inici de reis qui cal molt respectar i coldre, i tendrament tractar, i encontinent la deessa absoluta els reduïa a tendrums mal rebregats.

Els sacs a l'esquena jaquien caure darrere, damunt les neus i les pols, gotes de sangs i d'altres humors fastigoses, i les novelles neus i les novelles pols ja s'encarregaven, obsequioses, d'abscondre-les tantost per sempre.

Per això descarrego durant les nits més fosques ni tèrboles. *Qui fot cas d'un innocu desgraciat com jo...?* Lletgíssim gnom sempre atrafegat, altrament ignorat i invisible per a la gent comuna, i només percebut si de cas per la maligna, molt brètola canalla. Són dormint. Tot i que no pas sempre.

Si mai em guipessin, conxorxa de bruixots, — *L'home del sac!* — assenyalaven, i m'omplien de pedres.

Amb això, fonedisses i de bracet, de camins em semblaven emergir, de les aigües més exacerbades del torrent, les germanastres de la sireneta dels meus somnis més tendres.

I en un tres i no res, les sirenetes s'engrunaven, i tots els idòlatres, cascú de nosaltres, il·lès a la illes i illots, nans geperuts armats amb sacs llords, romaníem altament desconsolats.

Per comptes de sirenetes fent llur joc net, fugíem esperitats, car ens era vijares que contemplàvem ascendir, dels fons abissals, neptuns endiablats amb fitores esmolades qui ens

burxaven (com forquilles, i nosaltres com carns salades), geps i culs, i tendons d'Aquil·les i tot, i un cop atesos, ens transformàvem per sempre pus en si fa no fa figuratius còdols de riera, on s'asseuen les velles parques qui teixeixen eternament les xarxes irrompibles dels reciaris qui, impotents, hauríem algun camí oblidat, en la frustrada infantesa, potser volgut esdevenir.

I res.

(...)

(*Com digué el pintor de la pintura*.)

Per una mica, no cal mai fer tanta de musica. Car no és pas que, trempant com un rebel, us pintava el carrincló retaule de pèl a pèl.

O potser sí. Qui sap. No sabem res del cert. Si caic no caic en la incerta fumera de l'ésser, no hi ha certitud sinó ben esfumats.

(*Fi*)